

ὁ ἡδύφωνος Λεξ. Πρω. Συνών. γ λ υ κ ὁ λ α λ ο ς 1. β) Ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων γλυκὺ κελάδημα Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Γλυκολάλητα πουλλάκια | μέσ' ἔς τὸ λόγγον φωλιασμένα
Συνών. γ λ υ κ ὁ λ α λ ο ς 1β. γ) Ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων,
ὁ γλυκύηχος Λεξ. Πρω. Συνών. γ λ υ κ ὁ λ α λ ο ς 1γ.

γλυκολαλιὰ ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. λ α λ ι ᾶ.

Ἡ εὐχάριστος, ἡ οἶονεὶ γλυκεῖα λαλιὰ ἔνθ' ἄν. β) Ἐπὶ πτηνῶν, τὸ γλυκὺ κελάδημα Λεξ. Δημητρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ὁ λ α λ η μ α 1.

γλυκόλαλος ἐπίθ. Καππ. (Συνασσ.) Κρήτ. Πελοπν. (Ἀργ. Πάτρ.) Πόντ. (Ἰνέπ.)—Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2,12 καὶ 71 Δ. Σάρρ., Ἐκάβ., 98 Γ. Ψυχάρ., Ρωμαϊκ. θέατρ., 99 καὶ 280, Ὀνειρ. Γιαννίρ., 227 Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., 36 Σ. Σκίπ., Κάλβ. μέτρ., 68 Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ., 120—Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. γλυκόλαλους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. οὐς. γ λ υ κ ὁ λ α λ ο ς. Βλ. Ἐρωτοπαίγν., 20 (ἔκδ. Hesselting-Pernot).

Ὁ ὁμιλῶν γλυκέως, ἡδέως, εὐαρέστως Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Καππ. (Συνασσ.) Κρήτ. Πελοπν. (Ἀργ. Πάτρ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ά.)—Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2,71 Δ. Σάρρ., Ἐκάβ., 8 Γ. Ψυχάρ., Ρωμαϊκ. θέατρ., 99 καὶ 280, Ὀνειρ. Γιαννίρ., 227—Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ.: Γλυκόλαλο παιδί Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 227. Γλυκόλαλο στόμα Λεξ. Δημητρ. Διαβαίνοντας ἀπὸ πολλοὺς βαθυστόχαστους κήρυκες καὶ γλυκόλαλους δουλευτάδες τῆς λαϊκῆς παράδοσης Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2,71. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ἐρωτοπαίγν., 20 (ἔκδ. Hesselting-Pernot) «καὶ ἡ γλῶσσα σου ἡ γλυκόλαλος ζάχαριν μὲ τὸ μέλι». β) Ὁ ἡδύφωνος, ὁ καλλίφωνος Κρήτ. Πελοπν. (Ἀργ. Πάτρ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Γλυκόλαλο πουλλὶ Ἀργ. || Ἄσμ.

Ἀνοιξε τ' ἀχειλάκι σου, γλυκόλαλο πουλλὶ μου,
καὶ δῶσ' μου μιὰ παρηγοριὰ πὼς θὰ γενῆς δική μου Κρήτ.

Φαλάκρισες, γέρο-Βοδιᾶ, μὲ τὰ κρύα νερά σου,
τίς γλυκόλαλες πέρδικες καὶ μὲ τὰ ἔλατά σου Πάτρ. || Ποίημ.

Πουλλιά μικρὰ γλυκόλαλα λογιῶν λογιῶν χιλιάδες Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ υ κ ὁ λ α λ η τ ο ς 1β. γ) Ὁ ἡδέως, γλυκέως ἡχῶν Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. κόσμ., 120 Σ. Σκίπ., Κάλβ. μέτρ., 68 Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., 36—Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀκούστηκαν οἱ καμπάνες, καμπάνες γλυκόλαλες Π. Παπαχριστοδ., ἔνθ' ἄν. Γλυκόλαλο βροντολόγημα, ποὺ ἔσχιζε τὴν ἡσυχία αὐτόθι. Γλυκόλαλη φλογέρα Λεξ. Δημητρ. Γλυκόλαλο ρέμα - κονδουνητὸ αὐτόθι. || Ποίημ.

Ἀχ, μακριὰ σου! Ὅσα σούρουπα δὲ θ' ἀκούω πρὸς τοὺς ἡχούς
τοῦ γλυκόλαλου σήμαντρον ποὺ μὴνᾶει ἔς τὸ σπερνὸ Σ. Σκίπ., ἔνθ' ἄν.

Γιὰ νὰ δοξάζῃ τὴ ζωὴ, γλυκόλαλη φλογέρα
Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ὁ λ α λ η τ ο ς 1γ.

γλυκολαλοῦσα ἐπίθ. θηλ. Ἡπ.—Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 260 Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., 45, Ἀσάλ. Ζωή², 62.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γ λ υ κ ὁ λ α λ ο ὦ σ α. Βλ. Ἐρωτοπαίγν., 22 (ἔκδ. Hesselting-Pernot).

Ἡ ὁμιλοῦσα γλυκέως, ἡ ἔχουσα γλυκεῖαν ὁμιλίαν, φωνὴν Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., ἔνθ' ἄν.: Ἐκείνη πρὸ τρυφερῆς, πρὸ γλυκολαλοῦσα, πρὸ ἐρωτεμένη Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ποιός εἶσ' ἐσὺ ποὺ μὲ ξυπνᾷς πρωΐ; Λέν εἶσαι ἡ διὰνα γλυκολαλοῦσα τὴν τραχειὰ τοῦ στρατιώτη ζωὴ

Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², ἔνθ' ἄν.

Γλυκοαίματες, γλυκολαλοῦσες | ἡ ὥρα κι ἄς κλαίῃ καὶ ἡ καρδιά

Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., ἔνθ' ἄν. β) Ἐπὶ πτηνῶν, ἡ καλλικέλαδος Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ἐρωτοπαίγν., 22 (ἔκδ. Hesselting-Pernot) «ἄσπρη σὰν τὸ τριαντάφυλλον, κόκκινη οἶον τὸ ρόδον, | γλυκολαλοῦσα πέρδικα, πολλῶν καρδιῆς μαραίνει». Συνών. γ λ υ κ ὁ κ ε λ α η δ ο ὦ σ α.

γλυκολαλῶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)—Λεξ. Πρω. γλυκολαλάω Λεξ. Πρω. Δημητρ. κ.ά. γλυκουλαλῶ Ἡπ. (Κόνιτς.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Καταφύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. λ α λ ῶ. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Διαλέγομαι μὲ εὐχάριστον, οἶονεὶ γλυκεῖαν φωνὴν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Τραπ.)—Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. γ λ υ κ ὁ μ ι λ ῶ.

2) Ἄδω κατὰ τρόπον εὐχάριστον, γλυκύν, συνήθ. ἐπὶ πτηνῶν πολλαχ.: Ὁ ἄνθρωπος εἴτε μὲ ὄργανο γιομίζει τὸν ἀέρα μελωδίης, εἴτε μὲ τὸ λαρυγγί του γλυκολαλεῖ τὸν πόνον του ἢ τὴ χαρὰ του Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ., 69. || Ἄσμ.

Τώρα τὰ πουλλιά, τώρα τὰ χιλιδόνια,
τώρα οἱ πέρδικες γλυκουλαλοῦν κι λένι

Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Τώρα ἡμέρα 'ναι, τώρα ἡ αὐγὴ χαράζει,
τώρα τὰ πουλλιά, τώρα τὰ χελιδόνια,
τώρα οἱ πέρδικες γλυκολαλοῦν καὶ λένε

Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ξύπνα, χαρὰ τσῆ γειτονιάς, κορμὶ μὲ δίχως γνώμη,
τ' ἀηδόνια σου γλυκολαλοῦν γ' ἐσὺ κοιμάς' ἀκόμη;

Κρήτ. || Ποίημ.

Καὶ ἔς τὸ κλουβὶ κλεισμένο καναρίνι
γλυκολαλεῖ κι ἀνήσυχο πετᾶ

Ι. Πολέμ., Κεϊμήλ., 23.

Κ' εἶνα πουλλί, χρυσὸ πουλλί, | ἄρχισε νὰ γλυκολαλῇ
σὲ πέτρα φουκιωμένη

Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 145. 3) Ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἡχῶ κατὰ τρόπον γλυκύν, τερπνόν, καὶ μετβ., παίζω μουσικὸν ὄργανον κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἡχῇ τοῦτο εὐχαρίστως, γ λ υ κ ὧ ς Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Καταφύγ.)—Κ. Πασαγιάνν., Μοσκ., 69 Αἰμ. Δάφν. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 71—Λεξ. Δημητρ.: Μέσ' ἔς τὴν ὥρα ἐγλυκολάλει ἡ φλογέρα τ' Ἀργύρη ἔς τὸ Βαθυλάκωμα Κ. Πασαγιάνν., ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.:
Γιὰ πάρ'τι μι κι σύρτι 'μι σὶ μιὰ ψηλὴ ραχοῦλα
κι φέρ'τι κι τὸν ταμπουρᾶ νὰ τὸν γλυκονκαλήσου
Γρεβεν.

